

Izšla vsaki četrtek in velja s poštnino vred ali v Mariboru s pošiljateljcem na dom za celo leto 32 D, pol leta 16 D, četrta leta 8 D. Izven Jugoslavije 56 D. Naročnina se pošlje na upravnništvo »Slov. Gospodarja« v Mariboru, Koroška cesta 5. List se dopušča do odpovedi. Naročnina se plačuje vnaprej. — Telefon interurban št. 113.

Posamezna številka stane 1-50 din.

Poštnina plačana v gotovini.

SLOVENSKI GOSPODAR

LIST LJUDSTVU V POUK IN ZABAVO

Uredništvo je v Mariboru, Koroška cesta št. 5. Rokopisi se ne vračajo. Upravištvu sprejema naročnino, inserate in reklamacije.

Cene inseratov po dogovoru. Za večkratne oglase primeren popust. Nezaprite reklamacije s poštne proste.

Cekovni račun poštne urada Ljubljana 10.003. Telefon interurb. št. 113.

10. številka.

MARIBOR, dne 11. marca 1926.

60. letnik.

Verski boj.

Pri razpravi o proračunu ministrstva vere je prišlo mestoma do burnih izpadov. Da so posamezni poslanci to storili, ni čudno. Bolj čudno pa se nam je zdelo postopanje ministra samega, ki je vendar zato minister, da se kaže verstvu vsesplošno naklonjen.

Dejstvo pa je, da se je prav brez potrebe, na škodo verskega miru v državi, pokazalo splošno zapostavljanje katoličanov. Posebno kričeče pa je, da se je novo hrvaško sekto takozvanih starokatolikov vzelo v toliko zaščito. G. Radič, tako pravijo, je pisal Pašiču, da bo s pomočjo te sekte speljal katoliške Hrvate v pravoslavlje. Srbom pa je ta Radičeva uslužnost prav všeč in so jo seveda tudi pri proračunu nagradili.

Gotovo spada med najvažnejše naloge države, da štiti verstvo, kajti verstvo daje podlago poštenega, čednostnega življenja, ki je zmožno dela in napredka. In če je več raznih ver v državi, katere mora državna oblast upoštevati, čeprav je vendar le ena prava, mora ista državna oblast skrbeti za mirno soživljenje pripadnikov raznih ver, za enakopravnost vseh verstev, ki navajajo ljudi k moralnemu življenju. Zato je gotovo najslabše, če minister vere, ki bi to razmerje moral urejevati, prvi med vsemi drugimi dela zdradbo. Ne bomo ponavljali, kako je nastopil zoper škofo, ko so bili doli, tudi zdaj se je seveda moral izjaviti zoper odločen, a vendar upravičen javen nastop ljubljanskega škofa za katoliško časopisje, enako pa tudi zoper vse katoličane v državi!

Tako stojimo katoličani pred dejstvom, da moramo v otnjenih vrstah stati na straži za svoje pravice, ker nam jih vladni stražar — minister vere — nič več ne straži, pač pa še sam pomaga teptati. Zato nam bo še bolj razumljiv klic naših voditeljev, ki so ga že večkrat ponovili: Katoličani vkup in na smotreno obrambo svojih pravic!

Ne smemo pa izpustiti tudi sledečega dejstva, ki nam morda manj stopa pred oči. Kake posledice bi imel v naši državi, kjer ni še pravega ne narodnega, ne gospodarskega sporazuma, še verski nesporazum, še verski boj. Po našem mnenju gotovo prav slabe za vse, najbolj za državo. To uvidevajo zastopniki raznih, posebno krščanskih cerkev in delujejo kolikor mogoče na mirno soživljenje, da, še več, na mirno sodelovanje za ohranitev verskega vpliva na življenje vseh.

Kako v soglasju in pravem Kristusovem duhu se je lani vršil znani kongres v Ljubljani, kjer so najvišji učenci pravoslavja mogli spoznati naklonjenost katoličanov za medsebojno spoznavanje in zblíževanje. Mislimo, da se ne motimo, če to-le javno povemo: gotovim političnim krogom ni všeč, da bi pri nas vladal verski mir. Teh političnih krogov ni težko najti. Pogledati le treba, odkod pri-

hajajo izgredi proti katoliški cerkvi, odkod gre hujskanje pravoslavnih proti katoličanom, odkod se povzročajo poizkusi, razdejanje enotnosti slovenskih ali hrvaških katoličanov, odkod napadi na naše vladike in zavlačevanje vsakega sporazuma ali konkordata s katoliško Cerkvijo. In ako bomo našli pri netenju verskega boja razne ministre, potem moramo reči: nesrečna država, ki ima take ministre! Nesrečna, posebno če nima vsaj v ministrstvu vere moža, ki bi skrbel za verski mir v državi, ampak še sam s svojim neobjektivnim nastopom povzroča verski boj.

Protiverski kremplji Žerjavove „Domovine“.

Žerjavova »Domovina« je zadnje tedne podobna potuhnjeni mački, ki se prijazno smučje okrog svojih zaželjenih naročnikov ter skrbno skriva svoje kremple pred njimi — svoje protiverske namere. »Domovina« ima dvojno orožje: protiklerikalne zobe in protiverske kremplje. Protiklerikalne zobe kaže vedno rada, neprenehoma zatruje, da se bojuje le proti klerikalcem, a vere pa da ne napada nikdar ... pa če še tako skrbno zakriva svoje protiverske kremplje, se še vendar večkrat spozabi — kakor tisti gospod vrag, ki je bil oblečen po najnovejši pariški modi, samo špic njegovega kosmatega repa mu je nekje pod hrbtom ven migal. Ker se urednik v svoji 9. številki grozovito pridružuje nad podlostjo naših listov in imenuje »Domoljuba« in »Slovenskega Gospodarja« bogokletna (!) lista — ter nazarensko mišljavka, kakšna vnebovpijoča krivica se mu dela v teh listih, ki so se predzrli imenovati »Domovina« brezverski list — trdim jaz danes, da ni samo brezverski ta list, temveč naravnost protiverski. Pogledajmo si nekaj večjih ali manjših protiverskih krempljev potuhnjene »Domovine« št. 9: med smešnicami zdeluje župnika, ki dolgočasno pridiguje. Župnik tolaži nesrečnega sosedu, ki si s palico hoče pridobiti ljubezen svoje žene. Župnikovo odpiranje ust in kriljenje z rokami se dopade nekemu gluhamu sosedu. »Domovina« ima za farovže in za župnike in za kaplane silno veliko skrb, da naravnost ginitivo: ta župnik ji je predebel, oni presuh, ta hodi s preveliko vrečo po zbirci, oni blagoslovila po hiši kiblce, tretji predzno po fari krače in klobase: nobenega koraka ne sme storiti duhovnik, da ga ne bi opazilo in skritiziralo čuječe oko za sveto vero vnetega urednika »Domovine«. Duhovnik ne sme storiti nobenega političnega koraka, ne sme spregovoriti nobene politične besede, da, še v cerkvi ne sme nastopati po cerkvenih predpisih, temveč po željah in poveljih »Domovine«. Ljudje ne smejo župnika ubogati, to bi bilo klerikalno in neumno, zato bi bilo tudi neumno in otročje, bati se, oziroma ogibati se potuhnjene »Domovine«, ki s svojim protiverskim krempljem neprestano spodkopuje ugled duhovnika z raznimi smešnicami in lažnjivimi poročili.

Jako oster protiverski kremplj, ob enem debela laž ali pa zlobno zavijanje zgodovinske resnice: Na levi sliki Vodnikova, ki ga davi neka figura, a zraven sledeče besedilo: Kakor so pred sto leti jezuiti preganjali frančiškana Vodnika ... Nesramna, ostudna laž! Ali je bil policijski komisar Simon Kremnitzner jezuit? In dvorni komisar grof Saurau je tudi bil jezuit? Torej avstrijski policaji so bili jezuiti? Pa kaj briga »Domovina« vse to, glavno je, da očrni jezuite, oznanjevalce vere, četudi po krivici. Laž mora pomagati, kjer je treba, samo da se lopne po tistih, ki oznanjujejo vero. Priprost človek take laži bere in verjame! Saj tudi mora verjeti, če bere samo »Domovino«, a protiverski kremplji tega lista se vedno globlje zasajajo v njegovo srce.

Ako mislijo ustanovitelji Vodnikove družbe svoje novovsajeno drevce zalivati s tako strupeno brozgo laži in zavijanj zgodovinskih dejstev — težko, če bo raslo!

Našim fantom!

Nek fant Orel, ki mi je od vojakov iz Djevdjelija večkrat pisal, mi je poslal proti koncu svojega vojaškega roka sledeče pismo:

Dragi mil Čeravno mi gre vojaško življenje h koncu, sem se vendar namenil, napisati Vam par vrstic. Ni še minilo leto, odkar sem zapustil orlovsko življenje ter oblekel vojaško suknjo. Pač zares je vojaku dana prilika, da lahko vidi mnogo sveta, ki sem ga tudi jaz videl, pa sem prišel do zaključka, kakor se glasi slovenski pregovor: Zlato doma, kdor ga ima; najlepše rožce doma cveto. — Kako pa glede vežbanja? No, ni me stalo težko, ker prejšnje orlovsko življenje mi je tu mnogo pomagalo. Pa vendar mi je tu težko življenje, ker človek ne sliši skoro nikdar dobre besede, ko sliši samo preklinjanje in druge neslane besede in šale. Tu pride človek skupaj z mnogimi fanti in lahko opazuje njihovo življenje, ko pač zaničujejo vse, kar je dobrega, ko je njihov cilj, navžiti se posvetnega življenja in vsega, kar ponuja svet. — Kako pa kaj Slovenci? Mislite, da tako živijo, kakor prej? Pač ne! Komaj prestopi prag domače hiše, pa meni, da mora tako živeti, kakor vidi druge, ki hodi po poti slabega življenja. To je pač žalostno za nas Slovence, ki smo znani kot izobražen narod in ko tuji gledajo tudi na nas, pa vidijo mogoče največkrat samo podivjanost. Ta ali oni je mogoče prej bil dober kristijan, tu pa gazi svojo vero. Marsikdo je bil prej pri Orluh; ko pa se vrne, ni več. Kaj je temu krivo? Volje jim manjka in premalo so utrjeni v dobrih načelih. Drugim bratom Orlom, posebno tistim, ki

LISTER.

Džungla.

Roman iz afriških pragozdov.

Klasiki spisal E. R. Burroughs. — Prevod Paulus.

21

»Prav nič hudega! Živ je in zdrav ter na najboljšem potu, da postane velik, slaven mož. — Povejte, gospodična, ali ste že kedaj ugibali, čegav potomec bi utegnil biti gospod Trzan?«

»Oh seve, pa še kolikokrat! — Ampak čisto tako vprašate kot da imate že odgovor v žepu!«

»Seveda ga imam! Medtem ko je bil Trzan tu pri vas, se mi je posrečilo odgrniti zastor, ki je visel nad njegovo skrivnostno preteklostjo. — Pa tudi vi bi bili že zdavnaj lahko sami rešili to uganko. Saj imate ključ v rokah, če se prav ne motim.«

»Kaj mislite?«

»Gospodična, prosim pokažite mi tisti zlati navesek s slikami, ki vam ga je dal Trzan ob neki priliki v pragozdu!«

Ine je zardela ko mak pa spet prebledela. S tresočo se roko je snela z vratu navesek, ga odprla in molče pokazala Arnotu.

Pozorno je ogledoval Arnot slike, posebno sliko moškega, in si ogledal tudi navesek natančno od vseh strani.

Z velikimi očmi ga je opazovala Ine, strah, pričakovanje, čudenje, — vse je stalo v njenem vprašujočem pogledu.

»Ali veste, kdo sta ta dva?« je vprašal Arnot končno.

»Ne. Trzan tudi ni vedel, čegave bi bile slike.«

»Seveda —! Saj ga niste poznali! Jaz sem ga poznal. Videl sem ga, samo enkrat sicer, — pa je ves on!«

Pomagal vam bom! Trzan mi je povedal, da je našel navesek in slike v koči. Saj veste, čegava je bila tista koča, čegava sta bila kostenjaka?«

»Da. Kostenjaka sta bila zadnji zemeljski ostanki gospoda Johna Claytona lorda Greystoke, in njegove soproge Elze. Našli smo prstan z njegovim imenom, tudi na knjigah je stalo ime Clayton. — Trzan pravite da je našel te slike v koči? Torej je bil tole nesrečni lord Greystoke? Ubožec!«

Sočutno je gledala Ine slike. Napeto jo je Arnot opazoval.

Trenutek je bil resen in važen, saj bi naj bil zadnji člen v verigi dokazov, ki jih je nabral za pristnost Trzanovega pokolenja.

In prvi pogled je res zadostoval.

Hipoma se je Ine vsa stresla, navesek ji je padel iz rok, s praznimi očmi in odprtimi usti je gledala Arnota, videti je bilo, da deluje njen spomin, njen razum s silovito naglico —

In spet je prišlo življenje v njen obraz, solze so ji planile v oči, zakrila si jih je, zastokala je kot da se ji srce lomi.

»O —! Sedaj vem vse! Vse, vse, vse —! Trzan! Brzjavka —! Clayton!«

S čudovito bistrovidnostjo, ki je lastna duši v takih usodnih trenutkih, je našla zvezo med dogodki zadnjih dni.

Da sta si Trzan in mož na sliki za las podobna, to je vedela že zdavnaj. Slika je kazala lorda Greystoke, — na kaj drugega je pač hotel Arnot opozoriti, ko da je Trzan sin lorda Greystoke. In skrivnostna brzjavka

ga je obvestila, da je medtem Arnot našel dokaze za njegovo pokolenje —

Trzan pa ji o vsem tem ni besedice povedal! Odšel je, ko ga je odklonila. »Vaši sreči bom žrtvoval tudi svojo ljubezen!« Te so bile njegove zadnje besede —

In Clayton —! O, sedaj je razumela njegovo čudno obnašanje tisti dan po Trzanovem odhodu! Clayton je vedel za vse —. Saj ga je našla sobarica tisto jutro v Trzanovi sobi. Morebiti ga je Trzan pisмено obvestil.

Za vse je vedel, pa ni bil toliko pošten, da bi bil njej, svoji nevesti, le samo besedico omenil —

Svojo dedščino, svoj naslov je Trzan Claytonu podaril, žrtvoval njej na ljubo —

Clayton je žrtev molče sprejel, ona pa je Trzana odklonila, — ker se je bala, da je divjak, premalo plemenit —!

»Pomirite se, gospodična!« ji je sočutno pravil Arnot. »Ni še prav nič izgubljeno! Vse se bo dalo popraviti. Saj zato sem prišel. — Toda pojdite, sedite! Pripovedoval vam bom.«

Sedla sta na bližnjo klop in Arnot ji je pripovedoval o dnevniku lorda Greystoke, o odtiskih in kako je po njih dognal Trzanovo pokolenje, o brzjavki, ki je Trzanu naznanila srečni izid preiskave, dalje kako se je Trzan ves potrt in brezupen vrnil v Pariz ter po vsej sili hotel nazaj v džunglo.

»Poslal sem ga z doma, da vidi malo več življenja in da mu pridejo druge misli. Medtem pa sem vzel njegovo zadevo sam v roke, da popravim kar je mladi mož pokvaril s svojo neizkušenostjo in naglico.«

V tem pa se na mah pojavi v Parizu gospod Clayton. Dejal je sicer, da prihaja zaradi zaklada, toda ni bilo treba prav posebno bistrih oči, pa se je videlo, da ima mož še druge reči na srcu in tudi — na vesti.

Znake starosti na obrazu in plešasto glavo

boste preprečili najenostavnejše in najudobnejše s pomočjo dveh proizkušenih, zanesljivih in skozi dolga leta pri-
tjubljenih preparatov: I. Fellerjeva prava kavkaška Elsa-

pomada za obraz in kožo, čuva mladost in lepoto ter je
najmočnejšega delovanja zoper pega, sojedce, nečisto
poln, rdeče in hrapave roke. Z redovito masažo se odpra-
vijo tudi gube z obraza. II. Fellerjeva močna pomada za
lase odstranjuje perhlijaj, preprečuje izpadanje las in pre-
rano osivelost, krhke lase napravi mehke in voljne. Cena

obeh pomad je enaka. Za poizkus 2 lončka od ene vrste
ali po 1 lonček od obeh vrst Elsa pomad že ob enem s
zavojnino in poštino za 38 din., ali samo proti vnaprej
poslanemu denarju, ker je po povzetju poština za 10 din.
višja. Naročila nasloviti: lekarnarju Eugen V. Feller v
Stubici Donji, Elsatrg 341, Hrvatska.

jih še čaka vojaško življenje, bi pač priporočal, da naj jim
ne bo žal za čas, ki ga žrtvujejo odseku, ker to jim pride
vse v prid pri vojakih. — Vas in vse brate Orle pozdrav-
ljam: A. J.

Ali ste ga slišali? Se li ne zrcali iz teh vrst duša pre-
prostega, pa poštenega fanta, navdušenega Orla? In kako
resnično je vse, kar je napisal! — Tudi letos boste neka-
teri kmalu oblekli vojaško suknjo. Pa glejte, da ne boste
taki, da bi nam Slovencem delali sramoto. Zavedajte se,
da imate tudi dušo! Kako žalostno je, če se sliši fanta, ki
je prišel od vojakov, pa pri vsakem pogovoru meša tiste
grde kletve južnih krajev (sicer pa naše tudi niso lepe!)

Pa ne smem prezreti Orla! Ko bi se le vsi fantje za-
vedali, koliko koristi imajo od tega, če redno in vestno
izpolnjujejo dolžnosti, ki jih jim nalaga Orel. Kako se
vsakemu dobro zdi, ko pride k vojakom, pa že zna veči-
noma vse redovne vaje in mu ni treba, kakor včasih komu
komandirati: seno — slama, da se pravilno suče. Pa tudi
predavanje mu ne bodo ostala brez koristi. Več kot človek
zna (seveda dobrega), več velja! Nisem še nikdar nobe-
nega fanta-vojaka slišal, da bi se kesal, da je bil pri Orlu,
pač pa je vsak zelo hvaležen za vse, kar se je naučil.

Zato pa, starši, pustite svoje fante k Orlom, pustite
jih v pošteno družbo, če nočete, da bi od vojakov nazaj
prišli suroveži. Kdor je dober Orel, ne le na papirju, am-
pak tudi v srcu, tak bo tudi čas preizkušnje dobro prestal.
Vsi dobri, poštene, krščanski fantje, združite se v eni ve-
liki organizaciji, v našem Orlu!

Za ljubo zdravje.

Znan je pregovor, da je zdravje največje bogastvo.
Zato mora seveda skrb za zdravje biti ena naših prvih
svetnih skrbi. Saj je to skrb za zdravje, ki je sicer res
le za ta svet, vendar tudi Bog sam v svoje postave vzel in
nam jo je kot 5. božjo zapoved naložil izpolnjevati. On,
ki je človeka ustvaril in dušo s telesom združil, hoče,
da v zdravem telesu prebiva zdrava duša. Zdravo telo
je namreč vir moči, je vir dela in uspehov ne le v te-
lesnem in gmotnem oziru, ampak tudi v duševnem.
Zdrav človek je namreč bolj vnet in vztrajen v čed-
nostnem krščanskem življenju. Naravna podlaga čed-
nosti, katero mora še podpirati nadnaravna milost
božja, je torej nedvomno — zdravje.

Najjasnejši dokaz za našo trditev nam nudijo med-
vojne in povojne razmere. Vojska je še vsakokrat čed-
nost poteptala, taka, kot je bila pretekla svetovna, pa
še prav posebno. Človek je zgubljal svojo mirno raz-
sodnost in volja mu je pešala vsled prevelikega teles-
nega izžerpanja ne-le onim pri vojakih, tudi doma. In
tako je res bila čednost marsikje poteplana, pa tudi za-
ničevana.

Zdaj iščejo pota za izboljšanje človeškega življe-
nja, da bo zopet čednost v časti. Naš namen je opozoriti
danes na eno pot, ki nas med drugimi tudi vodi k temu
cilju. To je skrb za telesno zdravje. Mohorjeva družba,
ki že dolga desetletja od Slomska sem daje našemu na-

rodu oporo v dobrih knjigah, je videla to pot in je zato
izdala knjige »Za ljubo zdravje«. Te knjige sicer niso
naše toliko čitateljev, kot razne povesti, a gotovo so
družine, ki hranijo te knjige bolj kot kako skrivnostno
zdravilo. Enako je prav potrebno, da imamo posebno
ministrstvo za narodno zdravje. To je dolžno skrbeti
najprej za tiste, ki so zdravje izgubili, za bolnike, to-
rej za bolnišnice, za okrajne in okrožne zdravnike. Se-
veda, ne bi nič škodilo, če bi to nalogo posebno z ozirom
na Slovenijo, malo bolje vršilo kot dozdaj. Ima pa to
ministrstvo tudi to nalogo, da uči zdrave, kako zdrav-
je ohraniti. Prvi znaki, da se bo posvetilo tudi tej skrbi,
je list »Zdravje«, ki izhaja v Ljubljani zdaj že drugo
leto.

Toda prijatelji naroda so spoznali, da to še ne za-
dostuje. Kakor povsod, je bilo treba tudi tukaj seči po
samopomoči. Zato so ustanovili organizacijo, ki naj bi
skrbela za telesno zdravje, obenem pa to zdravje takoj
uporabljala za vir čednostnega, krščanskega življenja.
Ustanovili so zato — orlovsko organizacijo. Zato
vsakdo, ki ima vpogled v delo orlovske organi-
zacije, zna ceniti njeno veliko poslanstvo, ki ga ima v
našem narodu. Kakor pri nas, tako imajo seveda tudi
drugod katoliške telovadne organizacije. Vse te se zelo
razlikujejo od telovadnih organizacij, ki skrbijo samo
za telesno zdravje brez ozira na izrabo telesnega zdrav-
ja v dušni prid. Zato so v svojem delu in združevanju
popolnoma ločene od onih. Imajo tudi svojo med-
narodno katoliško zvezo. In slovenski Orli pri tej niso
zadnji, pač pa v prvih vrstah. Upamo, da se bo to tudi
letos pokazalo, ko gredo v Rim, kjer se bodo zbrali ka-
toliški telovadci iz vseh delov sveta, da manifestirajo za
svoje veliko kulturno delo pred vidnim namestnikom
Kristusovim.

Orlovsko organizacija pa potrebuje za svoj razvoj
prostora, takega prostora, kamor bo kdaj mogla po-
vabiti tudi druge, da nastopijo pred nami. Zato si je
zamislila velik načrt, pripraviti si take prostore. Oni,
ki so bili leta 1923 na katoliškem shodu v Ljubljani, so
na istem prostoru stali. To je bil prostor javne telovad-
be, ob Dunajski cesti, nasproti vojašnici. Za ta prostor
so si izbrali tako ime, da ga vsi narodi razumejo in
enako kličejo: Stadion.

Stadion bo torej treba postaviti! Da bo mogoče čim
več ljudi pridobiti, da ga bodo pomagali postaviti, so
priredili srečanje ali loterijo. Na videz ne bodo vse
srečke zadele, v resnici pa prav vse. Kajti ta denar, —
10 D —, ki jih daš za srečko ni proč vržen denar, am-
pak je opeka v veliki zgradbi, ki naj bo kakor spomenik
in ponos slovenskega naroda, ki hoče tudi iz lastne sile
skrbeti za svoje ljubo zdravje!

Iz društvenega gibanja.

Ljutomer. (Uprizoritev Pasijona.) Veliki uspeh, ki ga
je doseglo naše Prosvetno društvo ob uprizoritvi »Miklo-

Njegovo govorjenje je bilo negotovo. Izogibal bi se
bil rad imena Greystoke, pa je vendar venomer hotel
govoriti o dedščini svojega strica. Nesrečni Greystoke
in njegov oče sta si bila brata, kakor veste —. In ne-
kam čudno boječe je popraševal za Trzanom.

Koj sem opazil, da ni vse v redu. Trzan mi je sicer
povedal, da ni Claytonu ničesar omenil o brzojavki, pa
mogoče je bilo vsekakor, da je mladi Clayton po drugih
potih zvedel o našem razkritju. Če bi bilo to res, sem
sklepal dalje, potem je prišel Clayton k meni, da zve,
ali namerava Trzan dedščino zahtevati zase ali pa jo
prepustiti njemu — vam na ljubo. To bi bila seve po-
žrtvovalnost in velikodušnost brez primere, kajne
gospodična!

»In jaz sem ga v tistem hipu, ko je zame žrtvoval
vse, — pa pognala iz hiše, ker sem se bala, da je pre-
malo plemenit, da je — divjak!« je zastokala.

»Zmotili ste se gospodična, in to je človeška sla-
bost —. Pa poslušajte dalje! Moral sem zvedeti, ali je
bil Clayton, v slučaju da ga je kdo obvestil o Trzanovi
dedščini, toliko pošten in nesebičen, da je vas obvestil
o svojih izpremenjenih razmerah.

Skušal sem ga ujeti. Rekel sem mu: »Gospod Clay-
ton, ali ste že povedali gospodični Ini, da se je Trzan
odrekel njej na ljubo svoji dedščini?«

Res je nasedel. »Ne še«, je dejal in poblede. Kaj je
dalje besedičil je brez pomena za naju. Glavno je tole,
gospodična Clayton je vedel, da ni več lord Greystoke,
ampak čisto navaden, brezpomemben človek. In ni na-
šel v svojem značaju toliko močnatosti, da bi bil vam,
svoji nevesti, sporočil svoj izpremenjeni položaj. Ali
veste, gospodična, kako se —.

Ine je vstala, blede, prepadla, pa hladna in po-
nosna. Ni bila zaman potomkinja stare ameriške

rodbine, po njenih žilah se je pretakala kri slavnih an-
gleških dedov, poštenje in čast, to dvoje je največ ve-
ljalo v rodbini Porterjev.

»Vem, gospod poročnik, kako se tak človek imenu-
je —! Kje je sedaj gospod Clayton?«

Tudi Arnot je vstal.

»Nisem še končal. Gospod Clayton se je izdal in
položaj je bil zame jasen. Povedal sem mu jasno in
odkrito, da ni nastopil kot se spodobi za Angleža-
gentleman, da Trzan svoje dedščine ne bo pustil — in
da bo gospodična Ine odločila sama, ali hoče za moža
človeka, ki je hotel izrabiti plemenitost svojega tekmeča.
Povedal sem mu tudi, da v kratkem potujem v Wiscon-
sin, uredim zadevo z zakladom ter vas o vsem obvestim.

Nato je gospod Clayton odšel in ni dal več glasu od
sebe. Živi na Angleškem na očetovem posestvu.

Sedaj veste vse, gospodična! Na vas je, da storite
kar je edino pravilno in pošteno!

»Bom!« je dejala Ine in odšla v hišo.

XI.

Ine išče Trzana.

Parnik Lady Helen je bil pristen izletniški parnik.
Bogato je bil opremljen z vsemi udobnostmi in je nudil
svojim potnikom vse kar so si le mogli želeli na svo-
jem potovanju krog Afrike.

Prihajal je iz Marseilla, teden dni je ležal v
Aleksandriji ter dal potnikom priliko, da so si ogledali
spodnji Egipt. Nato je potoval po sušnem prekopu in
skoz Rdeče morje, se ustavil v vseh zanimivih prista-
niščih, nazadnje v Durbanu. Odtam je bil namenjen
naravnost v Capetown.

NIKDAR

več ne menjam, ampak osta-
nem stalen odjemalec za su-
kno v veletrgovini R. STER-
MECKI, CELJE, št. 24, kjer se
letos prodaja močen melton m
45 din., modern ševijot 52 D,

fini kamgarn 60 din., posebno fini in moderni kam-
garni in covercoati 100 do 300 din. Vzorci se poš-
ljejo v pogled, ilustrirani cenik z čez 1000 slikami
čez razne domače potrebščine pa zastoj. Kdor pri-
de z vlakom, dobi nakupu primerno povrnitev vož-
nje. — Trgovci engro cene.

Poleg druge izbrane družbe je bil na krovu tudi
gospod profesor Porter s svojim neločljivim tajnikom
Filandrom, Ine z Barbo in pa ladijski poročnik Arnot
s svojo novoporočeno soprogo.

Kot pristen pomorščak je hotel Arnot prebiti prve
mesece svojega mladega zakona na morju. Ni bilo tre-
ba mnogo prigovarjati, pa se je potovanju pridružil
tudi Ine.

Profesor Porter je sicer malo pogodrnjal, pa se je
hitro vdal. Zanj, je pravil bo potovanje zgolj znanstve-
nega značaja. Pogovorila sta se s Filandrom, da po-
iščeta potomce afriškega pračloveka, obložila sta se s
knjigami in zemljevidi, se vso pot učeno pogovarjala
ali pa prepirala o prazgodovinskih kostenjakih in lo-
banjah, za žive kraje in ljudi, ki sta med njimi in mi-
mo njih potovala, pa se še zmenila nista.

Za Ino je imelo potovanje še prav poseben pomen.
Saj je bil izletniški parnik namenjen v Capetown in
tam je ob tistem času bival — Trzan.

Zelo se je izpremenila Ine, odkar jo je obiskal po-
ročnik Arnot v Wisconsinu. Clayton je bil zanj ne-
mogoč. Koj prvi dan po Arnotovem obisku mu je na-
pisala pismo ter mu naznanila, da kot poštna Ameri-
kanka more močiti le poštenjaka, ne pa varalico.

Ločitev ji ni bila pretežka. Saj je že koj tisti dan oš
Trzanovem odhodu bridko obžalovala svojo pre-
nagljenost in čutila, da brez Trzana nikdar ne bo ne
srečna ne vesela. Zato je tudi poroko zavlačevala od
tedna do tedna. Arnotov obisk ji je dal povod, da je
končno in za vselej prelomila vsako zvezo s Claytonom.

Tembolj pa je z vso dušo zakoprnela po Trzanu.

(Dalje prihodnjič.)